

1

‘Schiet nou op!’

‘Rustig aan, ja? Ik ben bijna klaar.’ Allie klemde haar kaken op elkaar. Hurkend in het donker zette ze de laatste r terwijl Mark haar met een zaklamp bijlichtte. Hun stemmen echoden door de lege gang. De lichtstraal op haar werk trilde even toen hij lachte.

Plotseling klonk er gekraak en allebei schrokken ze op. De lampen boven hun hoofden flikkerden en meteen baadde de grote hal van de school in het licht.

Er stonden twee agenten in de deuropening.

Allie liet de spuitbus langzaam zakken terwijl ze haar vinger ingedrukt hield, waardoor de letter vreemd uitgerekt werd over de deur van de rector tot op de vuile linoleumvloer. ‘Rennen.’

Ze had het woord nog niet uitgesproken of ze vloog al weg door de brede gang. Het gepiep van haar rubberzolen klonk luid in de holle gang van de Brixton Hillschool. Ze keek niet achterom om te zien of Mark haar volgde.

Allie had geen idee waar de anderen waren, maar als Harry weer gepakt werd, zou zijn vader hem vermoorden. Op volle snelheid sloeg ze de hoek om, een donkere gang in. Aan het eind zag ze een groen bordje oplichten: NOODUITGANG. Een gevoel van triomf golfde door haar heen terwijl ze de vrijheid tegemoet rende. Ze zou ontsnappen. Deze keer zou ze ermee weggomen.

Ze knalde tegen de dubbele deur en duwde hard tegen de

horizontale stang. Zo hard dat hij open had moeten gaan. Maar hij gaf geen centimeter mee.

Ongelovig duwde ze nog een keer, maar de deur was op slot. *Shit! Als ik niet net bezig was geweest de boel hier vol te spuiten, zou ik de krant bellen.*

Koortsachtig keek ze de gang door. De politie bevond zich tussen haar en de hoofduitgang en de enige buitendeur aan deze kant was afgesloten. Er moest nog een andere uitweg zijn.

Met ingehouden adem luisterde ze. Er kwamen stemmen en voetstappen haar kant op.

Ze zette haar handen op haar knieën en liet haar hoofd hangen. Dit liet ze echt niet gebeuren. Haar ouders zouden geen spaan van haar heel laten. Voor de derde keer gearresteerd binnen een jaar? Het was al erg genoeg dat ze haar hadden gedwongen naar deze godvergeten school te gaan. Waar zouden ze haar nu naartoe sturen?

Ze rende naar de dichtstbijzijnde deur. *Een, twee, drie stappen.*

Ze duwde de deurkruk naar beneden. Op slot.

Een andere deur, aan de overkant van de gang. *Een, twee, drie, vier stappen.* Ook dicht.

Nu rende ze terug, de politie tegemoet. Ze leek wel gek.

Maar de derde deur ging open. Een voorraadkast. *Ze laten de voorraadkast open en doen lege klaslokalen op slot? Deze school wordt gerund door een stelletje idioten.*

Behoedzaam glipte ze naar binnen tussen planken vol papieren, schoonmaakemmers en elektrische apparaten die ze niet kon thuisbrengen in het donker. Ze liet de deur achter zich dichtvallen en probeerde haar ademhaling tot rust te brengen.

Het was aardedonker. Ze hield haar hand voor haar gezicht – echt vlak voor haar gezicht – maar kon hem niet zien. Ze wist dat hij er was, ze kon hem voelen. Op slag gedesoriënteerd stak ze haar hand uit om zich in evenwicht te houden. Een topzware stapel papier begon te wankelen. Geschrokken

hapte ze naar adem en ze worstelde om de stapel in evenwicht te houden zonder dat ze kon zien wat ze deed.

Achter de deur hoorde ze vage stemmen; ze klonken veraf. Ze hoefde nog maar een paar minuten te wachten, dan waren ze weg. Een paar minuten maar.

Het was hier warm en benauwd. *Rustig blijven.*

Ze telde haar ademhalingen. ... *twaalf, dertien, veertien...*

Maar het kwam toch. Dat gevoel dat ze vastzat in beton en niet kon ademen. Haar hart begon te bonken en de opvlammende paniek brandde in haar keel.

Rustig aan, Allie, zei ze tegen zichzelf. Nog vijf minuten en je bent veilig. De jongens zullen je nooit verraden.

Maar het had geen effect. Ze voelde zich duizelig, alsof ze stikte. Ze moest hier weg.

Het zweet gutste over haar gezicht en de vloer onder haar leek te golven. Ze stak haar hand uit naar de deurklink.

Nee, nee, nee... dat kan niet! De binnenkant van de deur was helemaal glad. Vertwijfeld tastte ze de hele, onbeweeglijke deur af en daarna de muur eromheen. Niets. Op geen enkele manier kon de deur van binnenuit opengemaakt worden.

Ze duwde tegen de deur, schraapte met haar nagels over de randen, maar hij gaf geen millimeter mee. Haar ademhaling ging sneller en sneller. Het was zo donker.

Ze balde haar handen tot vuisten en bonsde op de gladde, weerbarstige deur. 'Help! Ik krijg geen lucht meer. Doe die deur open!'

Geen reactie.

'Help me! Alsjeblieft?' Ze haatte de smekende toon in haar stem. Snikkend legde ze haar wang tegen de deur en hapte naar adem. Intussen bleef ze met haar handen tegen het hout slaan. 'Alsjeblieft!'

De deur ging zo plotseling open dat ze hulpeloos naar voren tuimelde, recht in de armen van een politieagent.

Hij hield haar een armlengte van zich af en scheen met een zaklamp in haar ogen. Met één blik nam hij haar wilde

haar en betraande wangen in zich op. Over haar hoofd heen grijsde hij naar de andere agent.

Op dat moment zag Allie Mark staan, met gebogen hoofd en zonder pet. De andere agent hield zijn arm in een stevige greep en grijsde terug.

2

Tegen het achtergrondgeruis van een politiebureau op een zomerse vrijdagavond klonk de stem van Allies vader luid en duidelijk, alsof hij naast haar stond. Ze liet de haarlok die ze had zitten draaien los en keek bezorgd naar de deur.

‘Ik waardeer dit enorm. Sorry voor alle overlast,’ hoorde ze. De toon waarop hij sprak kende ze maar al te goed: verne-derd. Door haar. Een andere mannenstem, die ze niet goed kon verstaan, antwoordde en toen hoorde ze haar vader weer: ‘Ja, we zullen stappen ondernemen. Vriendelijk bedankt voor uw advies. We gaan het thuis bespreken en morgen een besluit nemen.’

Een besluit? Wat voor besluit?

De deur ging open en haar grijze ogen ontmoetten zijn vermoeide blauwe ogen. Ze voelde hoe haar hart een beetje kromp. Hij zag er ouder uit, zo ongeschoren en verfomfaaid. En heel vermoeid.

Hij overhandigde wat papieren aan de agente achter de balie, die ze nauwelijks een blik waardig keurde en op een stapel legde. Ze trok een la open, waar ze een envelop met Allies spullen uit haalde en schoof die over de balie naar Allies vader toe. Zonder hen beiden aan te kijken, dreunde ze automatisch op: ‘Je vader is nu verantwoordelijk voor je. Je mag vertrekken.’

Allie kwam stijf overeind en liep achter haar vader aan door de smalle, helverlichte gangen naar de uitgang.

Buiten ademde ze de frisse zomerlucht diep in. De opluch-

ting dat ze uit het politiebureau was, vermengde zich met ongerustheid bij het zien van de uitdrukking op haar vaders gezicht. Zwijgend liepen ze naar de auto.

Vanaf de overkant van de straat ontgrendelde haar vader de deuren van de zwarte Ford; het opgewekte gebliep waarmee hij hen verwelkomde, klonk volkomen misplaatst. Toen haar vader de auto startte, wendde ze zich met een serieus gezicht naar hem toe, haar ogen vol verontschuldigen. 'Pap...'

Hij bleef strak voor zich uit kijken, met opeengeklemd kaken. 'Niet doen, Alyson.'

'Wat niet?'

'Niets zeggen. Gewoon... alleen zitten.'

Daarna verliep de rest van de rit in stilzwijgen. Toen ze thuis waren, stapte hij uit zonder een woord te zeggen.

Allie haastte zich achter hem aan; het onrustige gevoel in haar maag werd steeds sterker. Hij leek niet boos. Hij leek... verslagen.

Allie liep de trap op, de gang door, langs de lege kamer van haar broer. Toen ze eenmaal in de veiligheid van haar eigen kamer was, bekeek ze zichzelf in de spiegel. Haar schouderlange, hennarode haar zat in de war, ze had een veeg zwarte verf op haar wang en haar mascara was uitgelopen. Ze rook naar opgedroogd zweet en angst.

'Nou,' zei ze tegen haar spiegelbeeld, 'waarschijnlijk had het erger gekund.'

De volgende dag werd ze pas aan het eind van de ochtend wakker. Ze gooide haar verkreukelde dekbed opzij en trok een spijkerbroek en een wit hemdje aan. Daarna deed ze behoedzaam de deur open.

Niets te horen.

Op haar tenen sloop ze de trap af naar de keuken, waar de zon door de grote ramen naar binnen stroomde en op het schone, houten aanrechtblad scheen. Er was brood voor haar neergezet, met boter die gesmolten was door de hitte. Naast

de waterkoker stond een mok klaar waar het theezakje al in hing.

Ondanks alles had ze flinke honger. Ze sneed een boterham af en liet die in de broodrooster vallen. Daarna deed ze de radio aan om de stilte te verjagen, maar even later zette ze hem weer uit.

Ze at snel en bladerde intussen door de krant van de vorige dag, zonder echt te zien wat er stond. Pas toen ze alles op had, ontdekte ze het briefje naast de keukendeur.

A-

Ben vanmiddag weer thuis. Je mag NIET weggaan.

-M

Automatisch stak ze haar hand uit naar de telefoon om Mark te bellen, maar die lag niet op zijn vaste plaats naast de koelkast. Met haar rug tegen het aanrecht trommelde ze met haar vingers en luisterde naar het getik van de grote klok boven het fornuis.

Negenenzestig tikken.

Of waren het tokken?

Hoe kan je dat weten?

‘Ja ja.’ Ze ging rechtop staan en sloeg met haar hand tegen het aanrecht. ‘Wat een gezeik.’

Ze rende naar boven en trok de la van haar bureau open om haar laptop te pakken. De la was leeg. Even bleef ze stilstaan en liet bezinken wat dat betekende. Haar schouders zakten een stukje naar beneden.

Haar ouders kwamen pas aan het eind van de middag thuis. Al die tijd had Allie vol bange voorgevoelens zitten wachten – elke keer dat ze een autodeur hoorde dichtslaan, sprong ze overeind om door het raam te kijken – maar toen ze er eindelijk waren, deed ze alsof het haar niets kon schelen en bleef ze opgerold op de grote leren stoel tv zitten kijken, met het geluid uit.

Haar moeder zette haar handtas op zijn gebruikelijke plaats op het gangtafeltje en liep naar de keuken om thee te zetten. Door de open deur zag Allie hoe ze haar hand even geruststellend op haar vaders schouder legde voor ze naar de koelkast liep om de melk te pakken.

Dit ziet er niet goed uit.

Even later zaten ze naast elkaar op de blauwe bank tegenover haar. Het haar van haar vader zat nu netjes, maar hij had wallen onder zijn ogen. Haar moeder keek haar kalm aan, maar haar lippen waren samengeknepen in een strakke lijn.

‘Alyson...’ begon haar vader, en hij stopte weer. Hij wreef vermoeid in zijn ogen.

Haar moeder nam het over. ‘We hebben met elkaar besproken wat we kunnen doen om jou te helpen.’

O-o.

‘Het is wel duidelijk dat je je niet prettig voelt op je huidige school.’ Ze praatte heel langzaam en nauwkeurig. Allie’s ogen flitsten van de een naar de ander. ‘En aangezien je hebt ingebroken in de school, je eigen dossier hebt verbrand en “Ross is een loser” op de deur van de rector hebt gespoten, zijn ze waarschijnlijk ook niet meer zo gecharmeerd van jou.’

Allie beet op de nagel van haar pink en probeerde niet in een nerveus gegiechel uit te barsten. Nu giechelen zou echt dom zijn.

‘Dit wordt dus de tweede school die ons beleefd zal verzoeken om jou ergens anders verder te laten leren. En wij hebben genoeg van al die beleefde brieven van scholen.’

Haar vader leunde naar voren en keek Allie voor het eerst sinds hij haar had opgehaald bij het politiebureau recht aan. ‘We begrijpen best dat dit jouw manier is om je af te reageren, Alyson,’ zei hij, ‘na alles wat er gebeurd is. Maar we hebben er geen zin meer in. Graffiti, spijbelen, vandalisme... Het is genoeg geweest. Je hebt je punt nu wel gemaakt.’

Allie deed haar mond open om zichzelf te verdedigen, maar haar moeder wierp haar een waarschuwende blik toe.

Ze trok haar voeten op en sloeg haar armen om haar knieën.

Haar moeder nam weer het woord. ‘Gisteravond stelde een van die politiemensen – die overigens buitengewoon behulpzaam was en alles over jou wist – voor dat we je naar een andere school zouden sturen. Ver van Londen. En ver van je vrienden.’ Dat laatste woord sprak ze vol minachting uit. ‘Vanmorgen hebben we wat rondgebeld en we...’ haar moeder wachtte even en keek een beetje onzeker naar haar man voordat ze verderging, ‘... we hebben een school gevonden die gespecialiseerd is in pubers zoals jij.’

Allie deinsde achteruit.

‘... en vandaag zijn we ernaartoe geweest. We hebben de rector gesproken...’

‘Een ongelooflijk aardige vrouw,’ merkte haar vader op.

Haar moeder negeerde hem. ‘... en zij is bereid om jou aan te nemen. Je kan deze week beginnen.’

‘Wacht even... Déze week?’ Allie’s stem klonk hoog van ongelooft. ‘Maar de zomervakantie is net twee weken geleden begonnen!’

‘Het is een kostschool,’ vertelde haar vader, alsof ze niets had gezegd.

Met open mond staaarde Allie hem aan. *Kostschool? Moest ze daar gaan wónen?* Het woord echode door haar hoofd. *Nee, dit is gewoon een grap*, zei ze tegen zichzelf.

‘... wat we ons maar nauwelijks kunnen veroorloven. Maar wij denken dat het de moeite waard is om jou tegen jezelf in bescherming te nemen, voor je je hele leven vergooit. Nu ben je nog minderjarig voor de wet, maar dat duurt niet zo lang meer.’ Hij sloeg met zijn hand op de armleuning van de bank. Allie staaarde hem aan. ‘Je bent zestien, Alyson. Hier moet een eind aan komen.’

Allie luisterde naar het gebonk van haar hart. *Dertien sla-gen. Veertien, vijftien...*

Dit was zo verschrikkelijk dat ze het niet kon geloven. Het was gewoon te verschrikkelijk. Wat hier, nu, in deze kamer gebeurde, was zelfs nog erger dan verschrikkelijk.

Ze leunde naar voren in haar stoel. 'Oké, ik weet dat ik te ver ben gegaan. Het spijt me echt heel erg.' Ze probeerde zo oprecht mogelijk te klinken.

Haar moeder bleef haar onaangedaan aankijken, daarom wendde ze zich smekend tot haar vader. 'Maar overdrijven jullie nu niet een beetje? Pap, dit is waanzinnig!'

Allies moeder keek weer naar haar man, nu met een dwingende blik.

Hij keek Allie treurig aan en schudde zijn hoofd. 'Je kan er niets meer aan doen,' zei hij. 'Alles is al geregeld. Je begint aanstaande woensdag. Tot die tijd geen computer, geen telefoon en geen iPod. En je hebt huisarrest.'

Haar ouders stonden op; het voelde alsof de rechter de rechtszaal verliet. In de leegte na hun vertrek liet Allie beverig haar adem ontsnappen.

De volgende dagen gingen voorbij in een waas van verwarring en eenzaamheid. Het was de bedoeling dat Allie haar spullen zou inpakken en zich zou voorbereiden op haar vertrek, maar het grootste deel van de tijd was ze bezig om haar ouders dit waanzinnige plan uit hun hoofd te praten.

Ze bereikte er helemaal niets mee. Ze zeiden nauwelijks een woord tegen haar.

Op dinsdagmiddag overhandigde haar moeder haar een langwerpige crèmekleurige envelop, met daarop een enorm zwartgedrukt logo en de woorden: CIMMERIA ACADEMY. Daaronder stond INFORMATIE VOOR NIEUWE LEERLINGEN in een prachtig, krullend handschrift.

Er zaten twee velletjes papier in, die met de typemachine geschreven leken te zijn. Dat wist ze niet zeker – ze had nog nooit een getypte tekst gezien – maar de kleine, vierkante letters hadden een duidelijke afdruk in het dikke crèmekleurige papier achtergelaten. Er stonden maar een paar alinea's op elk velletje; het eerste was een brief van de rector, een zekere Isabelle le Fanult. Ze schreef dat ze ernaar uitkeek om Allie welkom te heten op de school.

Nou, geweldig, dacht Allie en ze legde de brief naast zich neer. Het tweede vel was al net zo nutteloos. Daarop stond dat de school voor potloden, pennen en papier zou zorgen. Ook haar uniform werd door de school geregeld. En dat ze in alle kledingstukken die ze zelf meenam, haar initialen moest schrijven met watervaste stift of naaien. Bovendien moest ze kaplaarzen en een regenjas meenemen, omdat het schoolterrein 'uitgestrekt en natuurlijk' was.

Snel keek ze de rest van de brief door, op zoek naar de onvermijdelijke schoolregels, en ja hoor, daar stond het, nadrukkelijk in vette letters:

Bij aankomst zul je de volledige gedragscode voor leerlingen ontvangen. Lees deze zorgvuldig en handel ernaar. Alle overtredingen van de schoolregels zullen streng worden bestraft.

En vlak daaronder nog meer slecht nieuws:

Het is leerlingen niet toegestaan het schoolterrein te verlaten zonder toestemming van ofwel hun ouders, ofwel de rector. Deze toestemming wordt slechts in uitzonderlijke gevallen verleend.

Met trillende handen stopte Allie de brief weer terug in de envelop en legde die op haar bureau. *Wat was dit, een school of een gevangenis?*

Daarna stampte ze de trap af, naar de keuken, waar haar moeder bezig was de lunch klaar te maken. 'Ik ga Mark bellen,' kondigde ze uitdagend aan, terwijl ze de telefoon oppakte, die elke keer weer op magische wijze verscheen als haar ouders in de buurt waren.

'O ja?' Haar moeder legde haar mes op het aanrecht.

'Zelfs als ik de gevangenis in ga heb ik nog recht op één telefoontje!' Allie zag bleek van gerechtvaardigde verontwaardiging. Dit ging allemaal veel te ver.

Haar moeder keek haar even aan, haalde toen haar schouders op en pakte haar mes weer om een tomaat verder in dunne plakjes te snijden. 'Oké, bel hem dan maar'

Allie moest even denken voor ze het nummer intoetste. Zijn nummer stond voorgeprogrammeerd in haar eigen telefoon, dus hoefde ze het nooit te onthouden.

De telefoon ging een paar keer over.

'Yo.' Zijn stem klonk zo vertrouwd en normaal dat Allie even dacht dat ze in tranen zou uitbarsten.

'Hé. Met Allie.'

'Allie! Shit hé. Waar heb jij gezeten?' Hij klonk net zo opgelucht als zij zich voelde.

'Huisarrest.' Ze wierp een boze blik op haar moeders rug. 'Ze hebben mijn telefoon in beslag genomen, en mijn computer. En ik mag niet naar buiten. Hoe is het met jou?'

'O, gewoon.' Hij lachte. 'De ouwelui zijn pisinijdig, de school is nog veel kwaaiër, maar het zal wel weer overwaaien allemaal!'

'Word je d'r af getrapt?'

'Waarvan? Van school? Neuh. Jij wel dan?'

'Dat schijnt zo. Nu sturen mijn ouders me naar een of ander concentratiekamp dat ze hardnekkig een school blijven noemen. Ergens in Buiten-Mongolië.'

'Dat meen je niet!' Hij klonk echt geschrokken. 'Klote, man! Waarom doen ze zo achterlijk? Er zijn toch geen gewonden gevallen? En Ross komt er ook wel weer overheen. Ik krijg een taakstraf, moet tegen iedereen zeggen dat het me spijt en dan gaan we weer terug naar de gebruikelijke schoolellende. Dat je ouders zo middeleeuws zijn, ongelooflijk!'

'Dat kan je wel zeggen, ja. Luister, Zij Die Uit De Middeleeuwen Komen zeggen dat ik geen contact met je mag hebben als ik eenmaal in het concentratiekamp zit, maar als je me wilt vinden: het heet Cimmer...'

De verbinding werd verbroken. Allie keek op en zag haar moeder staan met in haar hand de stekker van de telefoon, die ze uit de muur had getrokken. Haar gezicht stond uitdrukkingsloos.

‘Dat was wel genoeg,’ zei ze en ze pakte de telefoon in één beweging uit Allie’s hand.

Geschokt bleef Allie roerloos naar haar moeder staren, die alweer bezig was de tomaat te snijden. In de volgende halve minuut werd haar gezicht achtereenvolgens doodsbleek en daarna knalrood, omdat ze tegen haar tranen moest vechten. Uiteindelijk draaide ze zich op haar hakken om en stormde de keuken uit.

‘Jullie. Zijn. Knettergek. Geworden!’ Haar stem begon zacht, maar werd steeds harder, tot ze schreeuwde terwijl ze de trap op rende. Ze knalde haar deur dicht en bleef midden in haar kamer staan. Ontdaan keek ze om zich heen.

Deze plaats voelde niet langer als haar thuis.

Op woensdagmorgen was het helder en warm. Allie merkte tot haar verbazing dat ze zich opgelucht voelde. Deze fase van haar straf was in elk geval achter de rug.

Een halfuur lang stond ze naar haar open kledingkast te staren in een poging te beslissen wat ze moest aantrekken. Uiteindelijk koos ze een zwarte skinny jeans met een lang zwart mouwloos shirt waarop het woord TROUBLE in zilveren glitterletters gedrukt stond. Ze borstelde haar knalrode haar en liet het loshangen.

Ze bekeek zichzelf in de spiegel en constateerde dat ze bleek zag. Bang. *Dat moet beter kunnen.* Met vloeibare eyeliner trok ze een dikke zwarte lijn op haar oogleden en ze bedekte daarna haar wimpers met een laag mascara. Ten slotte dook ze onder haar bed en trok daar een paar donkerrode, kniehoge Doc Martens vandaan, die ze over haar broek heen vastmaakte.

Toen ze een paar minuten later naar beneden liep, had ze het gevoel dat ze eruitzag als een rockster. Ze keek uitdagend rond.

Haar moeder bekeek haar outfit en zuchtte demonstratief, maar ze zei niets. Tijdens het ontbijt heerste er een ijzige stilte en vervolgens lieten haar ouders haar alleen om de laatste

spullen in te pakken. Allie legde haar kleren in stapels op haar bed en ging ertussen zitten, haar hoofd op haar opgetrokken knieën; ze telde haar ademhalingen tot ze zich weer rustig voelde.

Toen ze die middag naar de auto liepen, draaide Allie zich om en keek naar hun doodordinaire rijtjeshuis; ze probeerde het in haar geheugen te prenten. Het stelde misschien niet veel voor, maar het was altijd haar thuis geweest, met alle warmte die dat woord opriep.

Nu zag het er precies zo uit als alle andere huizen in de straat.

3

De autorit was een marteling. Normaal zou Allie het best leuk vinden om de stad uit te gaan op een zonnige zomerdag, maar nu de drukke straten van Londen plaatsmaakten voor golvende groene weilanden met witte schapen die stonden te dutten in de warmte, voelde ze zich alleen maar heel eenzaam. De sfeer in de auto hielp ook niet echt. Ze werd volkomen genegeerd door haar ouders. Haar moeder had de kaart op schoot liggen en gaf zo nu dan een aanwijzing.

Allie zat in elkaar gedoken op de achterbank en staaarde boos naar hun achterhoofden. *Waarom hebben ze niet gewoon een navigatiesysteem, net als normale mensen?* Die vraag had ze hun al zo vaak gesteld, maar volgens haar vader 'beviel het hun prima in het stenen tijdperk' en bovendien 'moest iedereen kunnen kaartlezen'. *Whatever.*

Omdat Allie geen kaart had, moest ze zelf maar zo'n beetje proberen uit te knobbelen waar ze precies naartoe ging. Niemand had haar verteld waar de school stond, en plaatsnamen flitsten voorbij (Guildford, Camberley, Farnham...). Toen verlieten ze de grote weg en slingerden omhoog en omlaag over smalle landweggetjes met aan weerskanten hoge heggen die het uitzicht blokkeerden, door allerlei dorpjes (Well, Dippenhall, Frensham...).

Na twee uur rijden draaiden ze uiteindelijk een smal karspooor op. Haar vader reed stapvoets verder. Het pad voerde hen een dicht bos in, waar het koel en stil was. Na een paar minuten hotsen en hobbelen, waarbij haar vader pro-

beerde om de diepste kuilen heen te sturen, kwamen ze bij een enorme ijzeren poort.

Ze stopten. Het enige geluid was het gebrom van de automotor. Een minuut lang gebeurde er niets.

‘Moet je niet toeteren of ergens op een bel drukken of zo?’ vroeg Allie met gedempte stem. Ze keek naar de afschrikwekkende zwarte omheining, die zo ver ze kon kijken doorliep en tussen de bomen verdween.

‘Nee.’ De stem van haar vader klonk ook zacht. ‘Ze hebben waarschijnlijk ergens bewakingscamera’s of zo. In elk geval weten ze het als er iemand voor de poort staat. De vorige keer hoefden we maar een paar...’

De poortdeuren huiverden even en begonnen toen, met een metalig gerammel, langzaam naar binnen toe open te zwaaien. Binnen de omheining ging het bos verder en de zon wist maar nauwelijks tussen de dichtbegroeide takken door te dringen.

Allie staaarde naar de schaduwen voor hen. *Welkom op je nieuwe school, Allie. Welkom in je nieuwe leven.*

Terwijl de poort openzwaaide, telde ze haar hartslag. *Boem-boem-boem...* Dertien slagen, toen kon ze de weg voor hen zien. Nu klopte haar hart zo luid dat ze ongemerkt even controleerde of haar ouders het hadden gehoord. Die zaten nog steeds geduldig te wachten. Haar vader trommelde met zijn vingers op het stuur.

Na vijftientwintig slagen vielen de poortdeuren met een laatste huivering op hun plaats.

Haar vader zette de auto in zijn een.

Ze reden weer.

Haar keel werd samengeknepen en Allie concentreerde zich op haar ademhaling. Het laatste wat ze nu kon gebruiken was weer een paniekaanval. Maar ze kon de angst niet van zich afschudden. *Doe niet zo gestrest*, zei ze tegen zichzelf. *Dit is gewoon weer een school, Allie. Blijf je concentreren.*

Het hielp; haar ademhaling kwam enigszins tot bedaren.

Haar vader reed een grindpad op dat tussen de dikke

bomen door slingerde. Na het karrenspoor buiten de omheining was dit zo glad en mooi onderhouden dat de auto leek te zweven.

Allie bleef haar hartslag in de gaten houden; honderddrieëntwintig slagen lang niets anders dan bomen en schaduwen, en toen, heel plotseling, reden ze het licht in. Ze zag het gebouw voor zich liggen.

En raakte de tel kwijt.

Het was nog erger dan ze had gevreesd. Het enorme gotische bouwwerk van donkerrode baksteen leek hier misplaatst. Het stond aan de voet van een steile, beboste helling. Het gebouw had vier verdiepingen en zag eruit alsof het was weggerukt uit een andere tijd, van een andere plaats, en was neergegoot hier in... nou ja, waar ze ook waren. Het schuine dak liep uit in pieken en torentjes, met daarop een soort dolken van smeedijzer die de lucht in staken. *Holy shit.*

‘Wat is het toch een enorm indrukwekkend gebouw,’ zei haar vader.

Haar moeder snoof. ‘Enorm lelijk.’

Angstaanjagend. Dat is het woord dat ze zoeken: angstaanjagend.

In tegenstelling tot het intimiderende bouwwerk werd het grindpad vóór hen door de zon veranderd in een ivoren baan, die naar de grote, mahoniehouten deuren in de donkere stenen muur toe boog. Toen ze in de schaduw van de school reden, minderde haar vader vaart.

Op het moment dat ze stilstonden, zwaaide de deur open. Er kwam een slanke, glimlachende vrouw naar buiten, die met lichte passen de trap af liep. Haar dikke, donkerblonde haar werd losjes bij elkaar gehouden door een haarspeld en krulde aan de uiteinden op alsof het blij was om er te zijn. Tot Allies opluchting zag ze er heel normaal uit, met een bril boven op haar haren en een crèmekleurig katoenen vest over haar lichtblauwe jurk.

Allies ouders stapten uit de auto en liepen haar tegemoet. Ze merkten niet dat Allie achterbleef. Met tegenzin deed ze

het portier open en verliet de achterbank van de Ford, die opeens heel vriendelijk en vertrouwd leek. Ze liet de deur openstaan.

In plaats van zich bij het groepje te voegen, bleef ze tegen de auto geleund staan en bekeek behoedzaam wat er gebeurde. Ze wachtte af. Zevenentwintig hartslagen. *Achtentwintig. Negenentwintig.*

‘Hallo, meneer en mevrouw Sheridan, wat leuk om u weer te zien.’ De stem van de vrouw klonk warm en melodieus; ze lachte makkelijk. ‘Ik hoop dat de rit niet vervelend was. Het verkeer tussen Londen en hier kan verschrikkelijk zijn. Maar het weer is gelukkig prachtig, vindt u ook niet?’

Ze had een vaag accent, hoorde Allie, maar ze kon het niet thuisbrengen. Was het Schots? Het gaf een elegant en verfijnd tintje aan haar woorden, alsof ze van kantwerk waren.

Toen er nog meer beleefdheden waren uitgewisseld en het gesprek begon dood te bloeden, wendden ze zich alle drie naar Allie. De beleefde glimlach op het gezicht van haar ouders vervaagde en werd vervangen door de geforceerde uitdruktingsloosheid die ze inmiddels maar al te goed kende.

Maar de rector glimlachte warm naar haar. ‘En jij moet Allie zijn.’

Schots, nu wist ze het zeker. Maar het was een ongewoon accent, nauwelijks hoorbaar.

‘Allie, ik ben Isabelle le Fanult, de rector van Cimmeria Academy. Je mag me Isabelle noemen. Welkom.’

Allie was verrast dat ze bij haar afgekorte naam werd genoemd in plaats van ‘Alyson’, zoals haar ouders haar altijd noemden. Het was ook vreemd om een rector bij haar voor naam te noemen. *Maar wel cool.*

Isabelle stak haar slanke, bleke hand uit. Ze had merkwaardig mooie, goudbruine ogen, en zo van dichtbij zag ze er jonger uit dan van een afstandje.

Allie wilde niets met deze plek te maken hebben – en dus ook niet met haar – maar onwillekeurig stak ze toch haar

hand uit. Haar hand werd in een verrassend stevige, koele greep genomen, geschud en toen voorzichtig losgelaten, en Allie ontspande een beetje.

Isabelle bleef haar blik nog iets langer vasthouden en Allie had het idee dat ze medeleven in haar gezicht zag voor de rector zich weer met een glimlach en een verontschuldigend schouderophalen tot haar ouders wendde.

‘Ik ben bang dat wij het beleid hebben dat ouders hier afscheid nemen van hun kinderen. Op het moment dat de leerlingen over de drempel stappen, begint hun nieuwe leven op Cimmeria en we willen graag dat ze dat zelfstandig doen.’

Ze draaide zich terug naar Allie. ‘Hoeveel tassen heb je? Ik hoop dat we ze met z’n tweeën kunnen dragen. De meeste stafleden zijn nu aan het werk, dus ik vrees dat we ons zelf moeten redden.’

Voor het eerst zei Allie iets. ‘Ik heb niet zoveel.’

Dat klopte. De school zorgde voor bijna alles en er was maar zo weinig toegestaan dat ze uiteindelijk maar twee middelgrote tassen mee had, die vooral gevuld waren met boeken en blocnotes. Haar vader haalde ze uit de achterbak.

Isabelle tilde de grootste van de twee met verrassend gemak op. Ze wisselde nog wat beleefdheden uit met Allies ouders en liet hen toen alleen.

‘Nou, doe je best en laat af en toe iets van je horen,’ zei haar vader. Hij gedroeg zich nog steeds afstandelijk, maar hij keek verdrietig en omhelsde haar snel.

Haar moeder streek een lok haar uit Allies gezicht, maar vermeed haar blik. ‘Geef het alsjeblieft een kans. En bel als je ons nodig hebt.’ Heel even omhelsde ze Allie stevig, toen liet ze haar los en liep zonder om te kijken terug naar de auto.

Allie bleef stilstaan, met haar armen langs haar lichaam, en keek toe hoe de auto keerde en terugreed over het gladde grindpad. De tranen prikten in haar ogen, en ze schudde heftig met haar hoofd om ze terug te dringen. Ze pakte de overgebleven zwarte tas en draaide zich om naar Isabelle, die haar stond aan te kijken.

‘De eerste keer is het altijd moeilijk,’ zei Isabelle vriendelijk. ‘Maar het wordt elke keer makkelijker.’

Abrupt draaide ze zich naar de trap en zei over haar schouder: ‘Ik vrees dat we een flinke wandeling voor de boeg hebben. Je zal merken dat dit gebouw eindeloos groot is.’

Haar stem stierf weg toen ze naar binnen liep. Na een korte aarzeling volgde Allie haar.

‘Ik zal je meteen een snelle rondleiding geven nu we hier toch zijn...’ zei Isabelle, maar Allie hoorde haar nauwelijks omdat ze met open mond naar de enorme hal achter de voordeur staarde.

Binnen was het schemerig en koel; het heldere zonlicht werd gefilterd door een glas-in-loodraam ver boven hun hoofd en wierp kleurige tinten op de vloer. Het plafond was minstens zeven meter hoog en werd ondersteund door massieve stenen bogen. De stenen vloer was in de loop van honderden jaren gepolijst door duizenden voeten. Kandelaars van anderhalve meter hoog stonden als schildwachten in elke hoek. Een paar wanden waren bedekt met oude wandtapijten, maar Allie had geen tijd om ze goed te bekijken, omdat ze zich moest haasten om de rector bij te houden.

Vanuit de hal kwamen ze in een brede gang met donkere houten vloeren. Isabelle liep de eerste ruimte aan de rechterkant in. Binnen stonden een stuk of vijftien grote ronde houten tafels, allemaal met acht stoelen eromheen. In één muur was een enorme open haard die tot boven haar hoofd kwam.

‘Dit is de eetzaal. Hier zal je al je maaltijden eten,’ vertelde ze en ze wachtte even om Allie de gelegenheid te geven de ruimte te bekijken voor ze weer verder de gang door snelde.

Een stukje verderop stapte ze door een andere boogvormige deuropening aan de linkerkant van de gang. Deze ruimte was enorm en had een gewreven houten vloer, een plafond dat haast net zo hoog was als dat in de hal, en ze was grotendeels leeg. Naast de haard leek Isabelle wel een dwerg, en aan het plafond hingen grote metalen kroonluchters aan ket-

tingen. 'Dit is de Grote Zaal. Hier houden we al onze officiële gelegenheden, de galafeesten, samenkomsten, enzovoort,' zei Isabelle. 'Dit is het oudste gedeelte van het gebouw. Het is veel ouder dan de voorgevel. Zelfs nog ouder dan het eruitziet.'

Ze draaide zich op haar hakken om en zette weer koers naar de gang. Allie haastte zich om haar bij te houden, licht hijgend van de inspanning. Isabelle was verbazingwekkend snel. Ze sloeg linksaf, gebaarde naar een volgende deur en legde uit dat dat de huiskamer was. Daarna begonnen ze een brede houten trap te beklimmen, met een indrukwekkende mahoniehouten leuning. Isabelles espadrilles maakten een zacht zovend geluid terwijl ze naar boven danste, en intussen onafgebroken allerlei feiten en getallen over het gebouw spuide.

Allie voelde zich enigszins overrompeld door alle informatie; de trap was edwardiaans, of zei ze nou victoriaans? De eetzaal stamde uit de reformatie... of was hij Tudor? De meeste klaslokalen bevonden zich in de oostvleugel, maar wat zei ze ook alweer dat er in de westvleugel was?

Toen ze twee trappen op gelopen waren, sloeg Isabelle links af, liep een brede gang door en nam een smallere trap, die uitkwam op een lange, schemerige gang met aan weerszijden witgeverfde houten deuren.

'Hier zijn de slaapkamers voor de meisjes. Even kijken, jij hebt nummer 329...!' Ze haastte zich door de gang tot ze bij het juiste nummer was en gooide de deur open.

De kamer was klein en heel donker, met een kaal bed, een houten bureau, een ladekast en een kledingkast, allemaal in dezelfde nette kleur wit geverfd. Isabelle liep naar de andere kant van de kamer en maakte een sluiting los die Allie niet kon zien, waardoor een houten luik voor een klein, boogvormig raam openzwaaide. De middagzon zette de kamer meteen in een gouden gloed.

'Zo, een beetje frisse lucht,' zei Isabelle opgewekt en ze zette koers naar de deur. 'In de kast vind je al je schooluniformen; je ouders hebben je maat doorgegeven, maar als iets

niet past, moet je het zeggen. Zo, dan zou je alles moeten hebben wat je nodig hebt. Zal ik je nu even met rust laten, zodat je kan uitpakken? We eten om zeven uur en je weet waar de eetzaal is. O, voor ik het vergeet...'

Ze draaide zich terug naar Allie. 'Ik zag dat je de laatste tijd moeite had met Engels, daarom heb ik je bij mij in de les gezet. Een speciaal programma met een kleinere groep; ik hoop dat je het interessant zult vinden.'

Enigszins overdonderd door alle informatie knikte Allie zwijgend; toen het tot haar doordrong dat er een antwoord van haar werd verwacht, zei ze aarzelend: 'Het... het zal wel lukken.'

Met schuin gehouden hoofd keek Isabelle haar even aan en knikte toen. 'In de envelop op je bureau vind je een heleboel informatie over de school en je lessen,' vertelde ze.

Allie had de grote envelop waar haar naam op stond nog niet opgemerkt, en nu vroeg ze zich af hoe ze die ooit over het hoofd had kunnen zien.

'Heb je nog vragen?'

Allie begon haar hoofd al te schudden, maar stopte. Ze keek naar haar voeten en toen weer omhoog. Aarzelend plukte ze aan de rand van haar shirt. 'U... jij bent toch de rector?'

Isabelle knikte een beetje verwonderd.

'Waarom doe je dit dan?' Allie gebaarde om zich heen.

'Ik ben bang dat ik je niet kan volgen,' zei Isabelle niet-begrijpend. 'Waarom doe ik wat?'

Allie probeerde uit te leggen wat ze bedoelde. 'Mij bij de deur opwachten, naar mijn kamer brengen, een rondleiding geven...'

Isabelle aarzelde even en sloeg haar armen losjes over elkaar. Haar stem klonk vriendelijk. 'Allie, je ouders hebben me veel over je verteld. Ik weet wat er gebeurd is en het spijt me heel erg, van je broer. Ik weet wat het is om iemand te verliezen die je zo na staat, en hoe makkelijk het is om verstrikt te raken in al die... ellende, en er nooit meer uit te

komen. Maar je moet je eigen leven niet laten vernietigen door wat er is gebeurd. Jij hebt zoveel te bieden en het is mijn taak om je dat te laten inzien. Om jou te helpen jezelf terug te vinden.'

Ze liep naar de deur en legde er een hand tegenaan.

Drie keer inademen, twee keer uit.

'Ik zal de mentor naar je toe sturen om zichzelf even voor te stellen en al je vragen te beantwoorden,' zei Isabelle. 'Ze komt om zes uur, dan heb je tijd genoeg om alles klaar te hebben voor het diner. We beginnen stipt op tijd met de maaltijden, dus zorg alsjeblieft dat je er dan bent.'

Ze stoof met haar gebruikelijke snelheid de kamer uit, maar de deur ging zachtjes achter haar dicht en viel met een geruisloos klikje in het slot.

Allie liet haar adem ontsnappen. Nu ze alleen in de kamer was, had ze eindelijk tijd om na te denken. Waarom hadden haar ouders Isabelle verteld over Christopher? Dat was altijd privé geweest, iets wat alleen hun gezin aanging. En wat was dit voor een vreemde school? Waarom waren ze geen enkele leerling tegengekomen op weg hiernaartoe? Het hele gebouw voelde leeg aan.

Het was vreemd.

Ze tilde haar tas op het bed en trok de rits open. Daarna haalde ze haar spullen eruit en zocht een plek om ze neer te leggen. De boeken gingen naar het boekenplankje naast het bureau. Kleren in de ladekast, maar toen ze de lades open trok, zag ze dat die al vol lagen met witte en donkerblauwe T-shirts, korte broeken en truien met het Cimmeria-embleem op de borst.

Nieuwsgierig keek ze in de kledingkast en vond daar rokken, overhemden en blazers, allemaal schooluniformstijl. Ze rommelde door het achterste deel van de kast en voelde iets van een dunne, tere stof. Ze trok de hangertjes tevoorschijn en zag dat er ragfijne avondjurken aan hingen, in verschillende kleuren. Isabelle had gezegd dat er galafeesten werden gehouden, maar ze had niet verteld dat de school ook voor de

kleding zorgde. Allie hield een donkerblauwe zijden jurk omhoog; vintage, zo te zien, met een wijde, knielange rok en een elegante v-hals die was afgezet met kraaltjes.

Verbaasd staarde ze ernaar. Wat deed die jurk hier? Ze was nog nooit naar een gala geweest, zulke dingen werden niet georganiseerd op haar oude scholen. Bij het idee dat ze zo'n dure avondjurk zou dragen en naar een echt bal zou gaan, voelde ze een golf nervositeit. Wat moest ze daar? Ze kon niet eens dansen.

Ze streek over de zachte stof en probeerde zich voor te stellen hoe ze op een hapje knabbelde en luchtig converseerde. Ze lachte zuur. *Niet in mijn wereld.*

Allie hing de kleding terug in de kast, sloot de houten deur en ging aan het bureau voor het raam zitten. Hiervandaan zag ze alleen de blauwe lucht en de groene toppen van de bomen. Buiten koelde het al af en de lucht rook naar naaldbomen en zomer. Ze maakte de envelop open en trok er een bundel papier uit. Isabelle had geen grapje gemaakt toen ze het had over 'een heleboel' informatie.

Bovenop lag een plattegrond van het gebouw, waarop stond waar de slaapkamers lagen ten opzichte van de klaslokalen, de eetzalen en de lerarenvertrekken. Op het tweede papier stond haar rooster: Engels, geschiedenis, biologie, wiskunde, Frans, de gebruikelijke ellende.

Daaronder zat een zwarte map waarop geschreven stond: DE REGELS. Binnenin was vel na vel met de hand volgeschreven in een prachtig ouderwets handschrift. Voor ze het kon doorlezen, klopte er iemand aan.

De deur zwaaide open en een knap meisje in een Cimmeria-uniform – wit shirt met korte mouwen en een embleem, donkerblauwe plooirok tot de knieën – stapte naar binnen. Ze had een serieus gezicht, vond Allie. Haar steile witblonde haar viel tot op haar schouders en ze droeg roze Birkenstocks. Haar nagellak paste perfect bij de kleur van haar schoenen, zag Allie, en onwillekeurig voelde ze zichzelf lomp en jongensachtig.

Wanneer heb ik voor het laatst mijn nagels gelakt?

Ze kreeg het gevoel dat het meisje haar best moest doen om haar niet aan te staren.

‘Jij bent Allie?’ Ze had een hese stem die niet bij haar uiterlijk leek te passen.

Allie knikte en stond op van haar bureaustoel.

‘Ik ben Jules, de mentor van jouw klas. Isabelle vroeg of ik naar je toe wou gaan.’

‘Eh... nou, bedankt!’ Allie trok nerveus aan de zoom van haar shirt en vroeg zich af of ze zich had moeten verkleden.

Het bleef even stil. Jules trok vragend een wenkbrauw op en probeerde het nog eens: ‘Ze dacht dat je misschien vragen had waar ik je bij kan helpen?’

Wanhopig probeerde Allie een interessante vraag te bedenken. Wat niet lukte. ‘Nou ja, eh... Moeten we elke dag het schooluniform dragen? De hele dag?’

Jules knikte. ‘Zolang we hier op het schoolterrein zijn, dragen we ons uniform. Er staat een heel hoofdstuk over in de papieren die Isabelle voor je heeft neergelegd.’

‘Ik was net begonnen ze een beetje door te lezen!’ Allie wenste dat ze niet zo stond te hikkelen. Jules leek zo zelfverzekerd. ‘Het is een hele stapel!’

‘Ja, je krijgt veel voor je kiezen op de eerste dag,’ gaf Jules toe. ‘Mijn eerste dag zou ook een nachtmerrie zijn geweest, maar mijn broer was hier al en hij heeft me geholpen. Veel leerlingen hebben familie die hier ook op school is geweest, jij ook?’

Allie schudde haar hoofd. ‘Ik heb een paar dagen geleden pas voor het eerst van deze school gehoord!’

Dat leek Jules te verbazen, maar ze zei alleen: ‘Nou, dan zal ik je maar even laten zien waar alles is op de slaapafdeling, ook al is dat eerlijk gezegd niet zoveel!’

Allie wilde naar de deur lopen, maar Jules keek veelbetekenend naar haar outfit.

‘Misschien is het een idee om eerst je uniform aan te trekken?’

Allie kreeg een kleur en sloeg haar armen over elkaar, maar Jules leek het niet te merken.

‘Ik wacht wel even op de gang,’ zei Jules. Zonder op antwoord te wachten liep ze naar de deur.

Zodra de deur achter haar was dichtgevallen, trok Allie de kledingkast open en pakte net zo’n wit shirt en zo’n keurige blauwe rok als Jules droeg. Ze gooide ze op haar bed. Had Jules haar nou staan uitlachen om haar kleding? Allie wist het niet zeker, maar het meisje was zo... perfect. *Natuurlijk lachte ze me uit*, dacht Allie bitter. *Dat is precies wat zulke meisjes altijd doen. Meisjes met perfect gelakte teennagels...* Driftig trok ze haar schoenen uit en trapte ze onder haar bed. *Meisjes met perfect glanzend haar...*

Ze wierp zichzelf op de kledingkast om een paar acceptabele schoenen te vinden, maar wist alleen praktische zwarte veterschoenen met rubberzolen op te duiken, en keurige witte schoolmeisjessokken. Ze trok een gezicht terwijl ze ze aandeed. *Van die irritante perfecte meisjes.*

Toen ze zichzelf in de spiegel die aan de deur hing bekeek, zag ze dat haar make-up veel te opvallend was, Jules had alleen lipgloss op. Maar daar kon ze nu niets meer aan veranderen.

Ze streek haar haren glad met haar handen en liep de kamer uit. Jules stond tegen de muur geleund te wachten.

‘Zo zie je eruit alsof je bij ons hoort,’ zei ze goedkeurend terwijl ze door de smalle gang liepen.

Wat moest ze daar nu weer van denken, vroeg Allie zich af.

‘Vroeger was dit de verdieping waar de bedienden woonden,’ vertelde Jules, die niets leek te merken van Allies prikkelbare stemming. ‘In de loop van de jaren is het gebouw steeds verder uitgebreid, dus het is nu veel groter dan in het begin. Hier is de badkamer...’ Ze gebaarde in het voorbijgaan naar een deur waar geen nummer op stond. ‘Die gebruiken we met z’n allen, dus je kan het beste vroeg of laat gaan, want anders moet je wachten.’

Ze gingen terug in de richting van de trap. Het was nu

drukker in het gebouw; overal liepen leerlingen in schooluniform, die praatten en lachten. 'Isabelle heeft je de eetzaal zeker wel laten zien?' vroeg Jules. 'En de huiskamer? Ben je daar geweest?'

Allie schudde haar hoofd.

'Dat is de belangrijkste ruimte in de hele school,' vertelde Jules, terwijl ze voor Allie uit de trap af liep. 'Daar hangen we rond als we niet bezig zijn met huiswerk maken.'

Ze opende een deur aan de voet van de trap en liet Allie binnen in een comfortabele ruimte met leren banken, oosterse tapijten die verspreid over de vloer lagen, een piano in een hoek en boekenplanken tot aan het plafond, die vol stonden met boeken en spelletjes.

Boven op een aantal tafels was een schaakbord geschilderd. De kamer was leeg op één diepe stoel aan de andere kant van de ruimte na, waarin een jongen zat die haar over de bovenkant van zijn antiek ogende boek heen aankeek. Hij had steil zwart haar, een vastberaden mond en grote, donkere ogen met dichte wimpers; zijn voeten lagen nonchalant op een schaakbord.

Hun ogen ontmoetten elkaar en Allie kreeg het vreemde gevoel dat hij wist wie ze was. Hij glimlachte niet en zei geen woord, maar bleef kijken.

Na een eindeloos durend moment wendde ze haar ogen af en keek weer naar Jules, die haar verwachtingsvol stond aan te staren. *Je moet iets zeggen.* 'Is er, eh... geen tv? Of... een muziekinstallatie of zo...' Ze dacht dat ze een gedempt gegriinnik vanaf de andere kant van de ruimte hoorde, maar weigerde hem weer aan te kijken. Weer zag ze die verblufte uitdrukking op Jules' gezicht, alsof ze had gevraagd wat die heldere gele bol in de lucht voor iets was.

'Nee, absoluut niet!' Jules' stem klonk streng. 'Geen tv, geen iPod, geen laptops, geen telefoons... Geen eenentwintigste eeuw, in feite. Dat hebben je ouders je toch wel verteld?'

Terwijl Jules opsomde wat de leerlingen allemaal niet

mochten gebruiken, zonk Allie's hart bij elk apparaat wat verder in haar schoenen. Zwijgend schudde ze haar hoofd in antwoord op Jules' vraag.

Jules keek haar verbijsterd aan, maar vermande zichzelf en probeerde het uit te leggen: 'Het is de bedoeling dat we onszelf op een andere manier leren bezighouden, meer traditioneel. Door te converseren en te lezen. En geloof me, je zal het zo druk hebben met school dat je toch geen tijd hebt om tv te kijken.' Jules draaide zich om en liep de kamer uit. 'Je zal het allemaal in je papieren vinden...'

Die stomme papieren. Het gaat me de hele nacht kosten om ze te lezen, en dan weet ik precies hoe achterlijk het hier allemaal is.

Zonder nog een blik op de jongen in de stoel te werpen, liep ze achter de mentor aan de gang in. Jules tikte in het voorbijgaan op een deur. 'Dit is de bibliotheek, die zal je goed leren kennen.'

Ze staken de centrale hal over en Jules duwde een zware deur open, die toegang gaf tot de oostvleugel van het gebouw. 'Aan deze kant zijn de klaslokalen. Als je hier net bent, kan je het beste op de nummering afgaan om de weg te vinden. Op je rooster staan de nummers van de lokalen. Wij weten waar de verschillende leraren zitten, maar daar heb jij niets aan, want hun namen staan niet op de deuren. Nummer een tot twintig zijn op de begane grond, honderdeen tot honderdtwintig op de eerste verdieping en alles daarboven is verboden gebied voor jou.'

Allie keek haar verbaasd aan, maar voor ze kon vragen waarom, zei Jules: 'Zo, je hebt nog een minuut of twintig voor het avondeten en het lijkt me een goed idee als je die benut om de papieren door te lezen. Dat is echt belangrijk, anders weet je morgen niet waar je aan toe bent. Je boeken krijg je trouwens tijdens de lessen van de leraren, dus je hoeft alleen maar pennen en papier mee te nemen. Die kan je in je bureau vinden.'

Inmiddels liepen ze weer op de trap, op weg terug naar de meisjesafdeling. 'Ik zit in kamer 335 als je me nodig hebt,

maar je kan iedereen om hulp vragen als je de weg kwijt bent, oké?’

Ze zwaaide even en liep een gang in, en Allie ging terug naar haar kamer.

Daar legde ze de vreemd uitziende regels even opzij voor later, en bladerde door de stapel papier op haar bureau. Ze probeerde zich te concentreren op de schoolgids (‘Leerlingen moeten op hun stoel zitten voor de leerkracht begint met de les...’) maar haar gedachten dwaalden af naar de jongen in de leren stoel. Ze zocht in haar geheugen of ze hem eerder ergens had ontmoet, maar kon niets bedenken. Hij had haar herkend, of anders wist hij in elk geval wie ze was. Ze draaide haar potlood tussen haar vingers en dacht aan de manier waarop zijn donkere ogen haar hadden geobserveerd.

Ze sloeg nog een bladzijde om en keek op haar wekker. *Shit*. Het was één minuut voor zeven. Waren die twintig minuten nu al om? Het diner begon!

Ze stormde haar kamer uit en kon net een botsing vermijden met een meisje met kort, blond haar dat door de gang denderde.

‘Hé, kijk uit!’ riep het meisje, zonder vaart te minderen. Allie liep achter haar aan.

‘Sorry! Ik had je niet gezien.’

Het meisje keek niet om en samen renden ze de trappen af en stopten tegelijk voor de deur van de eetzaal. Zonder een woord te zeggen wandelden ze de ruimte in met eenzelfde air van zorgeloosheid, alsof ze de hele weg naar beneden gezellig hadden lopen kletsen.

Het blonde meisje keek haar even aan en knipoogde voordat ze aan een tafel ging zitten waar ze blijkbaar altijd zat, te oordelen naar de manier waarop iedereen haar begroette.

De eetzaal zag er nu heel anders uit dan toen Allie er met Isabelle naar binnen was gelopen. Brandende kaarsen in kandelaars stonden te schitteren op witte tafellakens. Er stonden borden in de schoolkleuren en bij elke stoel stonden kristallen glazen te flonkeren.

Allie ontdekte een lege stoel en liet zich erin zakken. Alsof iemand op de MUTE-knop van de afstandsbediening had gedrukt, viel er onmiddellijk een stilte aan de tafel. Zeven paar ogen staarden haar nieuwsgierig aan. 'Mag ik, eh... hier zitten?' Ze keek gespannen om zich heen.

Voor iemand antwoord kon geven, ging de deur naar de keuken open en kwam het bedienend personeel, gekleed in het zwart, tevoorschijn met grote schalen voedsel. Iemand zette een glazen waterkan bij Allie's elleboog. Ze had tot dan toe nog niet gemerkt hoeveel dorst ze had, maar nu kon ze haast niet wachten tot ze haar glas kon volschenken. Toch wilde ze eerst kijken wat de anderen deden. Niemand kwam in beweging.

'Ga je gang.'

Ze keek waar de stem, met een Frans accent, vandaan kwam en zag links van zich een jongen met een lichtbruine huid, dik donker haar en bijzondere blauwe ogen, die haar zat aan te kijken.

'Sorry?'

'Kom hier maar zitten, alsjeblieft.'

Dankbaar glimlachte ze naar hem. 'Dank je.'

Hij lachte terug en even dacht ze werkelijk dat ze zou wegsmelten tot een plasje op de vloer. Hij was adembenemend. 'Graag gedaan. Zou je me het water even willen doorgeven?'

Ze overhandigde hem de kan en tot haar opluchting vulde hij eerst haar glas voor hij zichzelf inschonk. Snel dronk ze haar halve glas leeg en schepte toen op van de schaal met vlees en aardappelen die iemand aan haar doorgaf. Het werd weer stil en ze keek hem aan.

Verlegen schraapte ze haar keel. 'Ik ben Allie,' zei ze.

Op de een of andere manier was ze ervan overtuigd dat hij dat al wist. 'Ik ben Sylvain. Welkom op Cimmeria.'

'Dank je,' zei ze en even was ze werkelijk blij om hier te zijn.

Het eten was voortreffelijk. Ze had niets meer gehad sinds dat vreselijke ontbijt en at nu alsof ze uitgehongerd was.

Maar toen ze het laatste stukje aardappel in haar mond stak, merkte ze dat iedereen naar haar zat te kijken. De aardappel leek opeens enorm groot; ze kauwde moeizaam en wilde haar glas water pakken, maar merkte te laat dat het al leeg was.

Vlot pakte Sylvain het glas en vulde het weer. Hij keek haar meelevend aan en zijn lichte ogen glansden in het kaarslicht. Allie probeerde iets interessants te bedenken om tegen hem te zeggen, maar haar gedachten werden onderbroken.

‘Dus jij komt uit Londen.’ De stem die zo abrupt klonk, was van een meisje dat aan de overkant van de tafel zat.

‘Ja. Hoe weet je...?’

‘Ze hebben ons verteld dat er een nieuwe leerling kwam. Jij bent Allie Sheridan.’ Het roodharige meisje deelde het op zakelijke toon mee, alsof ze het nieuws voorlas.

Behoedzaam antwoordde Allie: ‘Oké, en wie ben jij?’

‘Katie.’ Ze was de enige die haar naam noemde.

Allie voelde zich enigszins onbehaaglijk onder al die blikken en had het gevoel dat ze de pijnlijke stilte moest opvullen. Maar ze was nooit erg goed geweest in gebabbel. ‘Deze school is... echt enorm,’ begon ze onhandig. ‘En het gebouw heeft wel iets griezeligs.’

‘Vind je?’ vroeg Katie en ze klonk verbaasd. ‘Ik vind het juist zo mooi. Mijn hele familie is hier op school geweest. Jouw ouders ook?’

Allie schudde haar hoofd.

Katie trok één perfect gevormde wenkbrauw op terwijl de meisjes aan weerszijden van haar met elkaar begonnen te fluisteren. ‘Wat vreemd!’

‘Waarom is dat vreemd?’ wilde Allie weten.

‘De meesten hier zijn nakomelingen van vroegere leerlingen. De school maakt deel uit van hun erfgoed; dat geldt voor mij, en Sylvain, en ook voor Jo.’

Verward vroeg Allie: ‘Wie is Jo?’

Katie keek haar verbijsterd aan. ‘Het meisje waar je mee binnenkwam.’

‘Miss Sheridan.’ De galmende stem vlak achter haar kapte Katie af en Allie leunde een beetje opzij om de eigenaar van dat stemgeluid te zien: een kalende man van de leeftijd van haar vader. Hij was heel groot – zeker één meter negentig – en hoewel zijn pak er versleten uitzag, was zijn houding kaarsrecht, haast militair. Allie ging rechtop zitten. Het werd stil in de eetzaal.

‘Heeft iemand jou de regels met betrekking tot de maaltijden op Cimmeria uitgelegd?’ Zijn blik leek minachtend.

‘Ja.’ Tot haar ontzetting trilde Allie’s stem enigszins.

‘Alle leerlingen worden geacht in deze ruimte te zijn vóór de maaltijden beginnen. Je was iets te veel op het nippertje vandaag. Net als jij, miss Arringford.’ Hij draaide zich op zijn hakken om en wees naar Jo, die onverschrokken terugkeek. Toen richtte hij zijn blik weer op Allie. ‘Laat het niet nog een keer gebeuren. Of je nu nieuw bent of niet, de volgende keer dat je te laat bent, kan je straf verwachten.’

Hij stapte weg en zijn hakken maakten een klikkend geluid in de stille ruimte.

Allie staarde naar haar lege bord; ze voelde dat alle ogen op haar gericht waren. Ze kreeg een kleur van woede. Ze was maar twee seconden te laat geweest. Dat gaf hem niet het recht om haar te vernederen voor de hele school. Dit was echt ongelooflijk. Ze was hier nog maar net en nu zat ze al in de problemen.

Met een blik op de tafel vlakbij zag ze dat Jo naar haar zat te kijken. Hun ogen ontmoetten elkaar; Jo grijnsde even ondeugend en knipoogde voor ze verderging met kletsen en lachen, alsof er niets gebeurd was. Allie zag hoe een jongen over haar arm wreef en zij haar hoofd even tegen zijn schouder liet rusten en glimlachte om iets wat hij zei.

Daardoor voelde Allie zich tegelijk beter en beroerder.

De anderen aan haar tafel zaten druk met elkaar te praten en negeerden haar overduidelijk. Iedereen behalve Sylvain, die bezorgd keek.

‘Wie was dat?’ vroeg ze, terwijl ze haar linnen servet op-

vouwde en weer gladstreek, en probeerde te doen alsof de scène van daarvoor volkomen onbelangrijk was.

'Mr Zelazny,' vertelde hij. 'Geschiedenisleraar. Een beetje overijverig, zoals je zelf hebt kunnen constateren. Hij ziet zichzelf als de ordehandhaver van de school. Ik zou graag zeggen dat je je geen zorgen hoeft te maken, maar eerlijk gezegd kan je beter niet te maken krijgen met zijn onaangename kant. Hij kan je leven behoorlijk verpesten. Als ik jou was, zou ik de komende dagen maar vroeg hier zijn voor de maaltijden. Hij zal je goed in de gaten houden.'

'Geweldig,' zei Allie berustend. *Dat heb ik weer.*

Overall om hen heen begonnen de andere leerlingen op te staan en weg te lopen. Allie zag dat ze hun borden en glazen gewoon op de tafels lieten staan.

'Hoeven we de tafels niet af te ruimen?' vroeg ze verrast.

De meisjes die rond Katie zaten, giechelden.

Katie keek verbaasd. 'Natuurlijk niet. Dat doet het personeel.'

Allie wilde zich naar Sylvain wenden, maar zijn stoel was leeg. Hij was verdwenen. Nu klonk er meer gegiechel en gefluister aan de tafel, maar ze had er inmiddels genoeg van en dus voegde ze zich zwijgend bij de groep die naar de deur liep.

Ze voelde zich moe en verslagen. Op dit moment zou ze er heel wat voor overhebben om naar haar kamer te kunnen gaan en naar haar mp3-speler te luisteren, en intussen sms'jes naar Mark en Harry te sturen over de merkwaardige types die ze vandaag had ontmoet. Maar die wereld leek eindelijk ver verwijderd van Cimmeria's bedompte, zwaar verouderde universum waar technologie niet bestond en mensen te verwend waren om hun eigen borden op te pakken en naar de keuken te brengen.

In de gang liepen de leerlingen in verschillende richtingen. Een aantal ging naar buiten en anderen zetten koers naar de huiskamer of de bibliotheek. En allemaal waren ze aan het praten en lachen met een groepje vrienden.

Eenzaam krom Allie de trap naar de meisjesafdeling op.

Vierentwintig treden naar de eerste verdieping, dan twintig naar de tweede en ten slotte nog zeventien naar de gang waaraan haar kamer lag.

Toen ze naar binnen liep, zag ze dat er iemand was geweest terwijl zij in de eetzaal was. Het raam was gesloten, hoewel het luik nog openstond. Het bed was nu opgemaakt met smetteloos witte lakens en een pluizige witte deken; aan het voeteneinde lag een keurig opgevouwen donkerblauwe spreid. De kleren die ze op de vloer had laten vallen, waren verdwenen en vervangen door een paar zachte witte sloffen. Op de stoel lagen twee opgevouwen witte handdoeken met daarbovenop een stuk zeep. De papieren op haar bureau waren netjes opgestapeld.

Er loopt hier een opruimfreak rond.

Allie schopte haar schoenen uit, pakte de papieren en liet zich op het bed vallen. Ze was pas halverwege de stapel toen het buiten donkerder begon te worden.

Ze gaapte met het rooster voor haar mond.

Daarom schoof ze haar voeten in de sloffen, pakte haar tandenborstel en liep naar de badkamer. Aarzelend opende ze de deur, maar er was niemand. Terwijl ze haar tanden poetste, bekeek ze zichzelf in de spiegel. Zag ze er nu ouder uit dan een week geleden? Zo voelde ze zich wel.

Terug op haar kamer deed ze het luik voor het raam en ging in haar bed liggen. Maar toen ze de bureaulamp uitdeed, werd de kamer in volkomen duisternis gehuld. Het was echt veel te donker. Ze tastte naar de lamp op het bureau en gooidde de wekker om toen ze snel het licht weer aanknipte.

Met een sprong was ze uit bed en trok het luik weer open. Het schemerige licht van de zomeravond zette de kamer in een zachte gloed. Dat was beter.

Ze deed de lamp weer uit en lag te kijken hoe het laatste daglicht verdween en sterren verschenen. Na honderdzeven- enveertig ademhalingen viel ze in slaap.

'Rennen, Allie!'

Het geroep kwam uit de duisternis voor haar. Allie begreep niet waarom iemand dat zou moeten zeggen, want ze was al aan het rennen, zo snel ze kon. Haar haren wapperden achter haar aan en hoewel ze de bomen niet duidelijk kon zien – ze kon alleen hun vormen ontwaren – voelde ze wel de takken die haar kleren vastgrepen; de scherpe uiteinden die in haar huid krasten. De ondergrond in het bos was hobbelig en ze wist dat ze uiteindelijk een keer zou struikelen. Je kan niet door het bos rennen zonder dat je iets ziet. Dat is onmogelijk.

Vlak achter zich hoorde ze opeens voetstappen en ze voelde de lucht bewegen alsof er iemand dicht...

Harde vingers boorden zich in de huid van haar linkerschouder en ze schreeuwde het uit, beukte met haar vuisten, probeerde ze van zich af te slaan.

Toen hoorde ze een spottend gelach en ze schreeuwde toen ze omvergetrokken werd door handen die ze niet kon zien.

Allie schoot overeind. Heel even had ze geen idee waar ze was en ze kroop naar de verste hoek van haar bed, met haar rug tegen de muur en haar armen beschermend om haar knieën geslagen.

Toen wist ze het weer. *Cimmeria. School.*

Die droom weer. Ze had hem de laatste weken regelmatig gehad. En elke keer werd ze overdekt met angstzweet wakker.

Het was nog donker in de kamer, volgens de wekker was het iets over halfeen. Ze voelde zich klaarwakker en gespannen, maar tegelijk ook versuft, alsof alles niet echt was.

Allie stapte uit bed en leunde over haar bureau om naar buiten te kijken. Het maanlicht zette de wereld in een onaardse blauwe gloed. Ze klom op het bureaublad en deed het raam open. De koele lucht streek langs haar heen terwijl ze de duisternis in staarde, met haar kin op haar armen. Ze hoorde nachtvogels zingen en ademde de frisse lucht diep in. Deze geur – van naaldbomen en leemgrond – was geweldig. Rustgevend.

Plotseling hoorde ze voetstappen... boven haar? Was dat mogelijk?

Ze rekte zich uit om boven haar raam te kijken en had durven zweren dat ze een schaduw zag bewegen op het dak. Even bleef ze stil zitten luisteren; ze dacht dat ze heel vaag mompelende stemmen hoorde.

Daarna sloot ze het raam en controleerde de sluiting zorgvuldig, om er zeker van te zijn dat het afgesloten was. Ze ging in bed liggen en was binnen een paar minuten diep in slaap.